

# Paraules d'Amàlia Bosch en acabar la cerimònia d'exèquies de mossèn Dalmau – 07.09.2018

written by Amàlia Bosch | 12 de setembre de 2018

Quan mossèn Dalmau va arribar a Gallifa el 1956 jo era una nena petita. Els infants de Gallifa teníem entre 5 i 12 anys.

El mossèn ens va donar uns valors.

Un d'ells és el de la **cultura**. Va fer que els infants poguéssim estudiar a Barcelona. Tenir estudis secundaris i anar a la Universitat, que va ser el meu cas. Això no havia passat mai. Vam haver de treballar per pagar-nos-els, sobretot les nenes (com passa sempre amb les dones), cuidant nens, rentant plats, fent menjars...

El segon valor va ser el **d'obrir-nos els ulls**. Obrir els ulls vol dir ampliar les mires. Durant el franquisme tots sabem que el pensament circulava per un túnel. Obrir els ulls a la política, la literatura, al que passava internacionalment...

El tercer valor que mossèn Dalmau ha donat a Gallifa és la tasca com a **restaurador i conservador del patrimoni arquitectònic de la parròquia**. Ha estat ingent. Jo sóc la historiadora de Gallifa i he seguit tot el que s'ha fet. Pensem en l'església romànica de Sant Pere i Sant Fèlix on ens trobem ara: restaurada i ben conservada, no hi plou, està perfecta. La sagristia que hi havia en aquest costat era un afegit recent, que desmereixia el romànic. La va fer treure i en el seu lloc va construir-hi una sagristia semisubterrània al final de la nau.

La rectoria també és un patrimoni arquitectònic de la

parròquia. Està molt ben restaurada i conservada, dividida en pisos que es tenen llogats. És la millor manera de conservar un edifici: que estigui habitat. Es troben ben conservades les terres i el bosc i sobretot la piscina. L'antiga bassa la va transformar en piscina, sense privar els pagesos de regar. És molt útil i ho ha estat per als infants i les persones grans com a mitjà d'esport i oci.

I finalment la fortificació medieval del Castell, avui convertit en Santuari Ecològic del Castell de Gallifa. El mossèn va fer restaurar l'església romànica i el recinte sencer. Tot està perfectament conservat. I s'ha fet amb diners, molts diners, de la Generalitat, sobretot, i també de la Diputació i de particulars. Mossèn Pladevall ho sap, perquè ell assessorava les obres del Castell quan era director general del Patrimoni Artístic de la Generalitat. No hi ha cap castell dels pobles de l'entorn que tingui el valor arquitectònic actual del Santuari, perquè tots estan ensorrats. Fixem-nos en el Castell de Granera, el de Sant Llorenç Savall, el Castell de Centelles i el Castell de Montbui. Tots són pobles molt més grans que Gallifa, que no passa gaire dels 200 habitants. Això vol dir que una restauració no es fa perquè hi hagi més o menys població, sinó perquè hi ha una persona al davant, com mossèn Dalmau, que ha cregut en el que feia i tenia l'empenta per fer-ho. I una cosa important, va dedicar el Castell a l'ecologia. L'ecologia no representa només la protecció dels animals i les plantes, i l'aire i l'aigua, perquè això ja ho fa la revista Integral. Ecologia (d'això ens en va fer adonar mossèn Dalmau, perquè ell ho va descobrir o perquè estava molt al corrent de què passava a l'àmbit internacional) és també la protecció de les persones, les cultures, els pobles i les llengües. Per això, quan veiem que al Castell se celebren actes independentistes, és perquè Catalunya té en perill la llengua i la cultura, i està en perill com a poble.

Dic tot això perquè, avui que tenim aquí el nostre bisbe de

Vic, Romà, sàpiga quina és l'obra de mossèn Dalmau i desitgem que es conservi i no es perdi. Ha deixat el patrimoni parroquial en molt bon estat. La parròquia, al meu entendre, som tots, no solament els que hem nascut i ens hem batejat aquí, igual com els nostres pares i avis, sinó també totes les persones que han triat d'integrar-s'hi. L'Església Catòlica permet això, que escollim lliurement la parròquia a la qual volem pertànyer i estic segura que com a parròquia volem que no es perdi res. Nosaltres en som els responsables.